ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 12 ΜΑΪΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 19

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ Ο'

Ἡ σπουδαιότης αὐτῆς διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ μάλιστα τὴν ἑλληνικήν.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πανεπιστημίου ἱδρύσασα πρὸ ἑξαετίας τακτικὴν ἕδραν διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς Π. Διαθήκης κατὰ τοὺς Ο', προκηρύσσει ἤδη διαγωνισμὸν διὰ τὴν πλήρωσιν αὐτῆς. Ἀμφότεραι αἱ ἀποφάσεις αὗται τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, χωρὶς νὰ προδίδωσιν ὑποτίμησιν τοῦ πρωτοτύπου κειμένου τῆς Π. Διαθήκης, τοῦ ἑβραϊκοῦ, διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει καὶ παρ' ἡμῖν ἰδιαιτέρα ἕδρα, ἐμφαίνουσιν ἀναγνώρισιν τῆς δυσυπολογίστου (μάλιστα διὰ τὴν ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν) ἀξίας τῆς παλαιοτάτης μεταφράσεως τῆς Ἱ. Βίβλου ταύτης. Ὁμολογουμένως ἐλάχιστα βιβλία ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ἅτινα δύνανται νὰ συγκριθῶσι κατὰ τὴν πολυμερεστάτην σπουδαιότητα πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Π. Διαθήκην καὶ ἀποτελεῖ αὕτη μοναδικὸν ἐν τῇ παγκοσμίῳ φιλολογίᾳ παράδειγμα μεταφράσεως ἀσκησάσης οὕτως εὐρεῖαν καὶ οὕτως ἔντονον, πολὺ εὐρυτέραν τῆς τοῦ πρωτοτύπου καὶ πολὺ μεγαλυτέραν ἐν γένει ἐπίδρασιν. «Ἐξ ἁπάντων τῶν προχριστιανικῶν μνημείων τῆς ἑλληνοφώνου γραμματείας (λέγει ὁ Deissmann) μόνον ὁ Ὅμηρος δύναται νὰ παραλληλισθῇ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Βίβλον ὑπὸ ἔποψιν ἱστορικῆς ἐπιδράσεως, ὁ Ὅμηρος, ὅστις, παρὰ τὴν τεραστίαν αὐτοῦ ἐπίδρασιν, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἀπέβη Βίβλος».

Ἐπιφυλασσόμενοι ἄλλοτε πλατύτερον νὰ ἐξετάσωμεν τὰ τῆς θέσεως τῆς μεταφράσεως τῶν Ο' ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ὡς καὶ τὰ τῆς τεραστίας ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ συγχρόνους τε καὶ μεταγενεστέρους, θὰ ἀρκεσθῶμεν ὧδε νὰ ὑποδείξωμεν δι' ὀλίγων τὴν πολαπλῆν σπουδαιότητα τῆς σημιτικῆς τὴν ὑφήν, ἀλλ' ἑλληνικῆς τὴν μορφὴν Βίβλου ταύτης. Πράγματι ἡ μετάφρασις τῶν Ο' δὲν εἶναι βιβλίον, ὅπερ ἔχει μόνον ἱστορικὴν ἀξίαν, ὅπερ, ἵνα μεταχειρισθῶμεν ξενικὴν φράσιν, «ἔχει τελειώσει τὸν ῥόλον του» ἐν ὡρισμένῃ περιόδῳ τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ ἢ τῆς ἱστορίας τῆς θρησκείας ἢ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἢ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' εἶναι βιβλίον, ὅπερ ἔχει καὶ διὰ τὴν σήμερον καὶ διὰ τὴν αὔριον πραγματικὴν ἀξίαν, μνημεῖον πολυμεροῦς, πολυμερεστάτης σπουδαιότητος καὶ ἐπιδράσεως ἀνεξαντλήτου, βιβλίον, ὅπερ σήμερον εἴπερ ποτὲ διεγείρει παντοδαπὸν διαφέρον καὶ ἑλκύει τὴν προσοχὴν καὶ ἀποτελεῖ ὑποκείμενον ἐρευνῶν οὐ μόνον ἐκ μέρους θεολόγων, ἀλλὰ καὶ ἱστορικῶν καὶ φιλολόγων καὶ γλωσσολόγων καὶ θρησκειολόγων, βιβλίον περὶ ὃ ἰδία ἔχει μορφωθῇ ἐπιστήμη, ἣν ἄλλοτε ὠνομάσαμεν ***Ἑβδομηκοντολογίαν*** [1], βιβλίον, τέλος, ὅπερ ἐξαιρετικὴν σημασίαν κέκτηται διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπιστήμην καὶ ἰδιαζόντως θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλῇ τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιστημόνων τὸ διαφέρον.

Ἐν πρώτοις καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρει ἡ μετάφρασις τῶν Ο' ἅπαντας μὲν τοὺς ***θεολόγους***, μάλιστα δὲ τοὺς περὶ τὴν ἑρμηνείαν τῆς Γραφῆς, τῆς τε Π. καὶ τῆς Καινῆς, ἔτι δὲ καὶ τοὺς περὶ τὴν χριστιανικὴν Γραμματολογίαν ἀσχολουμένους. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη εἰς ξένην γλῶσσαν μετάφρασις τῆς Π. Δ., ἅμα δὲ καὶ ἡ παλαιοτάτη σῳζομένη ἑρμηνεία αὐτῆς, μετάφρασις βασισθεῖσα ἐπὶ πρωτοτύπων πολὺ παλαιοτέρων τῆς μασσοριτικῆς παραδόσεως καὶ ἑπομένως ἡ μελέτη αὐτῆς ἀποτελεῖ χρησιμώτατον μὲν διὰ τὴν ἑρμηνείαν βοήθημα, ἀπαραίτητον δὲ εἰς τὴν κριτικὴν ἐργασίαν πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ ἀρχετύπου αὐτῆς κειμένου ὁδηγόν. Ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς ἐπόψεως ἀνεφώνει πρὸ ἐτῶν ὁ ἐπιφανὴς τῆς Π. Δ. ἑρμηνευτὴς Hitzig πρὸς τοὺς φοιτητάς του «Ἔχετε, κύριοι, τοὺς Ο'; Ἂν ὄχι, πωλήσατε πᾶν ὅ,τι ἔχετε καὶ προμηθεύθητε τοὺς Ο'». Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἡ μετάφρασις αὕτη ὑπῆρξεν ἡ Βίβλος τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων χριστιανῶν καὶ παρέμεινεν ἡ Βίβλος τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας μέχρις ὅτου ἀνεφάνησαν καὶ ἐπεκράτησαν αἱ εἰς ἄλλας παλαιὰς γλώσσας μεταφράσεις, ὧν αἱ πλεῖσται τυγχάνουσι θυγατέρες αὐ-

1. Βλ. καὶ ἡμετέραν πραγματείαν «Αἱ περὶ τοὺς Ο' σπουδαὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων» (1926).

τῆς (Itala, αἰγυπτιακαί, αἰθιοπική, τινὲς τῶν συριακῶν, ἡ γοτθική, ἡ ἀρμενική, ἡ σλαυωνική, ἡ γεωργιανή, ἐν μέρει δὲ καὶ ἡ ἀραβική). Τὸ γεγονὸς τοῦτο οὐ μόνον οἱονεὶ ἱερωτέραν ἀναδεικνύει τὴν μετάφρασιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητον καθίστησι τὴν μελέτην αὐτῆς διὰ τὴν κατανόησιν τῆς χριστιανικῆς γραμματολογίας, μάλιστα δὲ τῆς Κ. Διαθήκης, ἕνεκεν τῆς ἐπὶ τὴν γραμματείαν ταύτην ζωηροτάτης ἀμέσου ἢ ἐμμέσου ἐπιδράσεως αὐτῆς. Τὸ λεγόμενον «novum Testamentum in vetere patet» ἰσχύει μάλιστα δι' τὴν ἑλληνικὴν Π. Διαθήκην [1]. Ἤδη δ' ἐν ἔτει 1655 ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Chester Pearson παρετήρει ἐν τῇ ἑαυτοῦ Praefatio paraenetica, ὅτι ἡ μετάφρασις τῶν Ο′ «ad Novum Testamentum recte intelligendum et accurate explicandum perquam necessaria est». Ὁ δὲ Ad. Deissmann ἔγραφε πρό τινων ἐτῶν ἐν τῇ Studierstube (I, 1903) περὶ τῆς μεταφράσεως ταύτης πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς «μία τῶν μάλιστα αἰσθητῶν ἐλλείψεων τῶν καθ' ἡμᾶς βιβλικῶν σπουδῶν εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν Ο′ ἔχει τελείως παραγκωνισθῇ καὶ τῆς ἐξηγήσεως τῆς μεταφράσεως ταύτης οὐδεὶς ἐπιλαμβάνεται . . . Μιᾶς ὥρας ἀφοσίωσις εἰς τὸ κείμενον τῶν Ο′ προάγει τὴν κατανόησιν τῶν παυλείων ἐπιστολῶν περισσότερον παρ' ὅσον μιᾶς ὁλοκλήρου ἡμέρας ἐνασχόλησις περὶ ὑπομνήματα εἰς τὰς ἐπιστολὰς ταύτας».

Διὰ ταῦτα πάντα ἡ ἡμετέρα μετάφρασις ἀξιοῦται πλείστης προσοχῆς παρὰ τῶν θεολόγων κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, καθ' οὓς αἱ ἑβδομηκοντολογικαὶ σπουδαὶ εἶναι «τοῦ συρμοῦ», ὡς παρετηρεῖτο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐν τῇ Revue Biblique, μάλιστα ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ἔνθα παντοῖαι σχετικαὶ ἔρευναι διεξάγονται καὶ κατ' ἔτος δημοσιεύονται καὶ εἰδικαὶ παραδόσεις πανεπιστημιακαὶ γίνονται καὶ κληροδοτήματα πρὸς προαγωγὴν τῶν τοιούτων σπουδῶν ἱδρύονται, καὶ κριτικαὶ τῆς μεταφράσεως ταύτης ἐκδόσεις ἐπιχειροῦνται [2]. Χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ περὶ τοὺς Ο′ διαφέροντος εἶναι, νομίζομεν, ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρουμένη μέριμνα τῆς μεγάλης ἀγγλικῆς βιβλικῆς ἑταιρίας διὰ τὴν Βρεττανίαν καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς διάδοσιν τῆς μεταφράσεως ταύτης, ὅπερ γεγονὸς χαιρετίζει ὁ Lietzmann ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένῃ Zeitschrift für Neutest. Wissenschaft (1924 σελ. 157) ὡς μέλλον νὰ προαγάγῃ τὰς ἀσκήσεις ἐπὶ τῶν Ο′.

Οὐκ ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἔπειτα ἡ μετάφρασις τῶν Ο′ τὸν ***φιλόλογον*** και τὸν ***γλωσσολόγον*** καὶ τὸν ***ἱστορικόν***· α′) διότι αὕτη ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν κοινὴν τῶν φιλολόγων καὶ γλωσσολόγων ὁμολογίαν, μνημεῖον παρὰ τοὺς παπύρους σπουδαιότατον τῆς ἑλληνιστικῆς κοινῆς, καὶ δὴ μᾶλλον τῆς καθωμιλημένης, ἐν ᾗ τυγχάνει αὕτη γεγραμμένη· ὅθεν ἡ γλωσσικὴ ἐξέτασις αὐτῆς ἀναγνωρίζεται ὡς πολύτιμον καὶ δὴ καὶ ἀπαραίτητον βοήθημα εἰς τὴν μελέτην τῆς γλώσσης ταύτης καὶ εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτῆς [1]· β′) διότι οὖσα αὕτη ἓν τῶν παλαιοτάτων μεταφραστικῶν μνημείων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας παρέχει ἡμῖν ἰδέαν περὶ τῶν παλαιοτέρων μεταφραστικῶν μεθόδων καὶ γ′) διότι ἡ μετάφρασις τῶν Ο′, δημιούργημα οὖσα τοῦ ἑλληνίζοντος ἀλεξανδρεωτικοῦ καὶ καθ' ὅλου τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἰουδαϊσμοῦ καὶ προϊὸν τῆς συζυγίας τοῦ ἑλληνικοῦ μετὰ τοῦ ἰουδαϊκοῦ πνεύματος, διαφωτίζει οὐ μόνον τὰ τῆς ἀξιοσπουδάστου ἐκείνης συζυγίας ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τε ἐν Αἰγύπτῳ ἰουδαϊκῆς διασπορᾶς καὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἑλληνιστικοῦ πολιτισμοῦ, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς γενέσεως τῆς ἐν λόγῳ μεταφράσεως (γ′ καὶ β′ π. Χ. αἰῶνος).— Ἐπίσης ἐνδιαφέρει ἡ ἡμετέρα μετάφρασις τὸν ***θρησκειολόγον***, διότι αὕτη ἀποτελεῖ μνημεῖον λαμπρόν, ἀλλ' ἅμα καὶ παράγοντα σπουδαῖον τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ γ′ π.Χ. αἰῶνος ἀρξαμένης ἐν Αἰγύπτῳ ἐργασίας τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς σημιτιζούσης τὴν ὑφὴν θείας ἀποκαλύψεως τῆς Π. Διαθήκης, τὴν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπόψεως ἀξίαν τῶν Ο′ ἀνέδειξεν ἐν ἰδιαιτέρῳ μελετήματι αὐτοῦ ὁ Ad. Deissmann ὑπὸ τὸν τίτλον "Die Hellenisierung des Semitischen Monotheismus" (1903).

Ἀλλ' ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐνδιαφέρει ἡ μετάφρασις τῶν Ο′ καὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν ***Ἕλληνα θεολόγον*** καὶ τὸν ***Ἕλληνα κληρικὸν*** (δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Ἐκκλησίας) α) διότι ἡ Βίβλος αὕτη, ἥτις, ὡς εἴπομεν, εἶναι ἡ παλαιοτάτη μετάφρασις τῆς Π. Διαθήκης, ἡ μετάφρασις δι' ἧς ὁ ἑλληνόφωνος πεπολιτισμένος ἐθνικὸς κόσμος τῆς ἑλληνορρωμαϊκῆς ἐποχῆς ἔλαβε κυρίως γνῶσιν τῆς ἐν τῇ Π. Δ. θείας ἀποκαλύψεως καὶ δι' αὐτῆς προπαρεσκευάσθη εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι Βίβλος Ἑλληνικὴ τὴν μορφήν, τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης χρησιμοποιηθείσης οὕτως ὑπὸ τῆς θείας προνοίας ὡς ὀργάνου οὐ μόνον τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς αὐτὸ προπαρασκευῆς τῶν ἐθνικῶν· β′) διότι ἡ μετάφρασις αὕτη, γεγραμμένη, ὡς εἴρηται, ἐν

1. Βλ. καὶ ἡμετέραν πραγματείαν «*Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ μετάφρασις τῶν Ο′*» (1925).

2. Βλ. ἡμετέρα Ἑβδομηκοντολογικὰ μελετήματα Α′ 1926.

1. Πρβ. ἐργασίας Χατζιδάκι, Thumb, Deissmann, Helbing, Thackeray, Ψυχάρη κ.ἄ.

τῇ δημώδει κοινῇ, ἥτις συγγενεύει τὰ μάλιστα τῇ νεωτέρᾳ δημώδει ἑλληνικῇ, παρέχει ἔδαφος εἰς τὸν Ἕλληνα ἐπιστήμονα εὔθετον εἰς ἐργασίαν δημιουργικὴν καὶ γ΄) διότι ἡ ἑλληνικὴ αὕτη Βίβλος, ἧς ἐγένετο, ὡς εἴρηται, χρῆσις ὑπό τε τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν Ἑλλήνων πατέρων καὶ διδασκάλων καὶ τῶν συγγραφέων τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἥτις εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως (διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς γενομένων μεταφράσεων) ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσημος Βίβλος τῆς παλαιᾶς Ἐκκλησίας, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ τοιαύτη μέχρι σήμερον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, χωρὶς δυστυχῶς, παρὰ τὴν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ χρῆσιν αὐτῆς, νὰ εἶναι πολὺ γνωστὸν τὸ θεῖον αὐτῆς περιεχόμενον εἰς τὸ χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας ταύτης πλήρωμα. Ἢ μήπως εἶναι ὑπερβολικὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Ἄγγλου Swete ἐν τῇ ἑαυτοῦ ***Εἰσαγωγῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Π. Διαθήκην*** (β΄ ἔκδ. 1914 σελ. 433), ὅτι «ἡ μετάφρασις τῶν Ο΄, ἂν καὶ ἀναγινώσκεται ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἔχει ἀπολέσει πολὺ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τὴν σκέψιν καὶ τὸν βίον τοῦ λαοῦ» ; Τοὺς λόγους, εἰς οὓς ὀφείλεται ἡ κατάστασις αὕτη καὶ οὓς ὑπέδειξεν ἄλλοτε ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Μπαλᾶνος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ ἀπανθίσματός του «***ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Π. Διαθήκης***», γινώσκομεν πάντες καὶ εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα, ἀρκούμεθα δὲ νὰ ὑπογραμμίσωμεν ἕνα ἐξ αὐτῶν, τὸν σπουδαιότατον ἴσως πάντων, ὅτι ***μέχρι τοῦδε ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλία τῆς Π. Διαθήκης ἐγίνετο ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου, παρημελεῖτο δὲ ἡ ἐπίσημον κῦρος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἔχουσα μετάφρασις τῶν Ο΄*** (πρβ. μν. ἔ. σελ. 10).

Τὰ ὀλίγα ταῦτα καὶ προχείρως ἀνωτέρω σημειωθέντα ἐξαρκοῦσι, νομίζομεν, ὅπως ὑποδείξωσι τὴν πολλαπλῆν σπουδαιότητα, ἣν μάλιστα διὰ τὸν Ἕλληνα ἐπιστήμονα καὶ δὴ τὸν θεολόγον παρουσιάζει ἡ μετάφρασις τῶν Ο΄, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς τακτικῆς ἕδρας διὰ τὴν μετάφρασιν ταύτην ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου. Εἴθε δὲ ἡ ἕδρα αὕτη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία οὐ μόνον σπουδαίων ἐρευνῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἑβδομηκοντολογίας, ἀλλὰ καὶ ἐργασίας ἐνδελεχοῦς πρὸς στενωτέραν γνωριμίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν πολύτιμον θησαυρόν, ὃν περικλείει ἡ ἑλληνικὴ Παλαιὰ Διαθήκη!

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Γ΄.

Η ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

2. Τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφεῖον.

Ἄλλο ἵδρυμα ἐκκλησιαστικόν, ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, ἀπολαῦον τῆς γενικῆς συμπαθείας εἶναι τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ὀρφανοτροφεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ ἵδρυσις μὲν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Στέγη τῆς Ἐκκλησίας» ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ νῦν Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου, τότε Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, προτρέψαντος εἰς τοῦτο τὸν «Ἱερὸν Σύνδεσμον» Ἀθηνῶν, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει τὴν συντήρησιν καὶ ἐποπτείαν αὐτοῦ, ἡ δὲ τελεία ἀναδιοργάνωσις ὡς «Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου» εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, πολλὰ καὶ ἐξ ἰδίων δαπανήσαντα χάριν αὐτοῦ καὶ μετὰ ἰδιαιτέρας στοργῆς προσωπικῶς παρακολουθοῦντα τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον στεγάζεται εἰς τὰ ἐν Βουλιαγμένῃ ἀπὸ ἐτῶν ἱδρυθέντα χάριν τῶν παιδικῶν ἐξυγιαντηρίων κτίρια, ἐπὶ τῆς ὡραιοτέρας τοποθεσίας τῆς μαγευτικῆς ταύτης ἐξοχῆς, ἀπολαύει δὲ τοῦ προνομίου νὰ δέχεται ἔνθεν μὲν τοῦ πευκῶνος τὸ ἄρωμα, ἔνθεν δὲ τῆς θαλάσσης τὴν αὔραν καὶ νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς τροφίμους του ὄχι μόνον τὴν προσφορωτέραν εἰς τὴν σωματικήν των ἀνάπτυξιν ἀτμόσφαιραν, ἀλλὰ καὶ τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν ψυχικὴν καλλιεργίαν περιβάλλον. Σχόντες καὶ ἡμεῖς τὸ εὐτύχημα νὰ ὑπηρετήσωμέν ποτε ἐν τῷ ἱδρύματι τούτῳ ἠδυνήθημεν νὰ διακριβώσωμεν πόσον ἡ τοποθεσία ἐκείνη διευκολύνει καὶ βοηθεῖ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ. Διότι παραλλήλως πρὸς τὴν σχολικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τροφίμων τὴν σπουδαιοτάτην προσπάθειαν τοῦ Ἱδρύματος ἀπασχολεῖ ἡ χριστιανοπρεπὴς ἀγωγὴ αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς ἁγνῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἧς μεγάλην ἀναπαράστασιν ἀποτελεῖ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, αἱ δὲ λεπτομέρειαι τοῦ ὅλου ἡμερησίου προγράμματος καὶ αἱ ἐν τῇ διαρκείᾳ τοῦ ἔτους ἔκτακτοι εὐκαιρίαι παρέχουσι πλούσια τὰ μέσα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τούτου τοῦ σκοποῦ. Μετὰ συγκινήσεως πάντοτε ἀναπολοῦμεν τὰς εὐτυχεῖς στιγμάς, ἃς διήλθομεν μεταξὺ τῶν ὀρφανῶν κατὰ τὴν ὥραν τῆς πρωϊνῆς ὑπαιθρίου ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ μόλις ἀνατείλαντος ἡλίου προσευχῆς, καθ' ἣν τῶν ἀκάκων ὀρφανῶν αἱ ἄθῳαι δεήσεις καὶ ἡ γλυκύμολπος μουσικὴ ἡνοῦντο μετὰ τοῦ ἑωθινοῦ ᾄσματος τῶν ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ περιβό-

λου ἱπταμένων πτηνῶν, οὐδέποτε δὲ θὰ λησμονήσωμεν τὴν βαθεῖαν ἐκείνην μυστικὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν προὐκάλει εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ νυκτερινὴ ὑπὸ τὸ σεληνόφως ἢ ἐν τῷ σκότει προσευχὴ τῶν μικρῶν ὀρφανῶν, ἐν τῇ νυκτερινῇ ἡσυχίᾳ διὰ τῶν γλυκειῶν φωνῶν τῶν ἀθώων «νηπίων» εὐλογοῦσα τὸν Πλάστην διὰ τῆς παρελθούσης ἡμέρας τὰ ἀγαθά. Πάντοτε δὲ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καθὼς καὶ κατὰ τὴν ἐμμελέστατα ὑπὸ τῶν τροφίμων τοῦ Ἱδρύματος ψαλλομένην λειτουργίαν συνησθανόμεθα διατὶ ὁ ψαλμῳδὸς ἐνεθουσιάζετο ψάλλων τὸ «ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον» καὶ διατὶ ὁ Κύριος ἠγανάκτησε κατὰ τῶν μαθητῶν Του ὅτε ἀπεμάκρυναν τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἐζήτουν τὰς εὐλογητικάς Του θωπείας. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν μικρῶν γονυπετούντων, ἄνευ οὐδενὸς προστάγματος, κατὰ μόνας πρὸ τῶν κλινῶν των εἰς τὸ σκιόφως τοῦ κοιτῶνος καὶ μυστικῶς προσευχομένων πρὶν ἢ κατακλιθῶσι ποσάκις δὲν ἐπλήρωσε τὴν ψυχήν μας συγκινήσεως βαθυτάτης ; Ἢ μήπως τὸ συγκινητικώτατον θέαμα τῶν μικρῶν προσερχομένων καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, ἵνα ὁμολογήσωσι τὰ σφάλματα τῆς ἡμέρας ἐνώπιον τῶν συναδέλφων των ἢ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ ζητήσωσι συγγνώμην καὶ δι' ὅ,τι ἀκόμη ἐγένετο χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψίν τινος, δὲν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὰ ἱερώτατα συναισθήματα καὶ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν διὰ τὸ μέλλον ἀνθρώπων δυναμένων ἀπὸ τῆς μικρᾶς των ἡλικίας νὰ αὐτοεξετάζωνται καὶ νὰ ἐθίζωνται εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ὁμολογίαν ; Τί δὲ νὰ εἴπωμεν διὰ τὸ ὡραῖον πράγματι καὶ διδακτικώτατον ἔθιμον τῆς αὐθυπηρετήσεως ἐν τῷ Ἱδρύματι καὶ τῆς περιποιήσεως τῶν ἑκάστοτε ἐπισκεπτῶν ξένων τοῦ Οἰκοτροφείου, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς ἁπαλωτάτης ἡλικίας των οἱ μικροὶ τρόφιμοι ἀνατρέφονται εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀρετὴν καὶ παρασκευάζονται διὰ τὸν ἐπίπονον τῆς ζωῆς ἀγῶνα ; Πράγματι δὲ τὸ σύστημα τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ Ὀρφανοτροφείου ὄχι μόνον τὴν εἰκόνα πιστῆς καὶ τακτικῆς οἰκογενείας, πρότυπον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν χριστιανικῆς καὶ ἑλληνικῆς οἰκογενείας, παρέχει, ἀλλὰ καὶ κοινωνίαν μικρὰν ἀποτελεῖ, ἐν ᾗ τὰ ὀρφανὰ ἐθίζονται ἀπὸ τοῦδε εἰς πρωτοβουλίας ἐν ἔργοις κοινωνικοῖς καὶ εἰς πειθαρχίαν εἰς τοὺς κανόνας τελείως καὶ ἄριστα ὠργανωμένης κοινωνίας. Ἐὰν εἶναι δ' ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀτομικισμὸς ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιοτέραν πληγὴν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐνθουσιασθῶμεν διότι τόσον δραστηρίως ἐκεῖ καταπολεμεῖται ἡ καὶ τὴν φυλήν μας μαστίζουσα ἀπαισία αὐτη νόσος καὶ τόσον ἐπιτηδείως προλαμβάνεται ἡ ἐκδήλωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξίς της ἀκριβῶς διὰ τῆς μορφώσεως τῆς ἀντιθέτου ἀρετῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας καὶ διὰ τῆς ἐπιμόνου καὶ πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν λεπτομερεστάτων κανονισμῶν τῆς ἐσωτερικῆς τῶν τροφίμων ζωῆς καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφῆς. Ἡ ὁμαδικὴ αὐτοδιοίκησις ἐφαρμόζεται ἐν ἀγαστῇ ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενειακῆς πειθαρχίας, τὸ δὲ παιδικὸν Δικαστήριον τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀπηχεῖ πάντοτε τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Κοινότητος δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης παρέκκλισιν τῶν ἀπροσεκτοτέρων καὶ εἶναι ἀκριβοδίκαιαι πάντοτε αἱ ἀποφάσεις τοῦ πρωτοτύπου τούτου Δικαστηρίου λαμβανόμεναι ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς συμπαθείας πρὸς τὸν ἀτυχήσαντα κατηγορούμενον καὶ μηδεμίαν προκαλοῦσαι παρὰ τοῖς μικροῖς ὑπηκόοις δυσανασχέτησιν ἢ παραπόνου ἀφορμήν.

Τὸ Ὀρφανοτροφεῖον διατελοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἄμεσον πρόνοιαν καὶ ἐποπτείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διοικεῖται σήμερον ὑπὸ Συμβουλίου ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἐγγύτερον παρακολούθησις τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἐκτελεῖται ὑπὸ Ἐφορείας ἧς μετέχουσι καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Γρ. Παπαμιχαὴλ καὶ Π. Μπρατσιώτης, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ ἱδρύματος διεύθυνσις διεξάγεται ὑπὸ τοῦ Πανοσ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀκακίου Λαυριώτου. Συντηρεῖ σήμερον τὸ Ὀρφανοτροφεῖον καὶ περιθάλπει περὶ τὰ 120 ὀρφανά, καὶ περιλαμβάνει διὰ τὴν σχολικὴν τῶν τροφίμων μόρφωσιν πλῆρες Δημοτικὸν καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόφοιτοι μερίμνῃ τῆς Ἐφορείας τοποθετοῦνται εἰς διάφορα βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης βιοποριστικῆς, ἢ εἰσάγονται εἰς Σχολὰς ἀνωτέρας οἱ ἔχοντες πρὸς ἀνωτέραν μόρφωσιν προδιάθεσιν καὶ κλίσιν, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ δεικνύοντες τάσιν πρὸς τὴν ἱερωσύνην ἢ τὰς ἐκκλησιαστικὰς τέχνας εἰσάγονται εἰς τὰς Ἱερατικὰς Σχολάς. Ἐγένετο ἤδη σκέψις καὶ καταβάλλονται ἐνέργειαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τῷ Ἱδρύματι σύστασιν ἐπαγγελματικῶν ἐργαστηρίων πρὸς πληρεστέραν ἐξασφάλησιν τοῦ μέλλοντος τῶν τροφίμων αὐτοῦ διὰ τῆς παροχῆς τῶν μέσων τοῦ βιοπορισμοῦ, ἤρξατο δὲ ἀπὸ πέρυσι λειτουργοῦν τὸ ἐργαστήριον ὑποδηματοποιΐας μετὰ ἱκανοποιητικῶν ἀποτελεσμάτων.

Συντηρεῖται τὸ Ὀρφανοτροφεῖον διὰ τῶν ἐπιχορηγήσεων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τῶν δωρεῶν τῶν φιλανθρώπων, τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπι-

KYPIAKOΔPOMION

Ἡμερ	ομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΜΑΪΟΣ	6	Κυρ. Δ' Παραλ.	Κυρ. Δ' Παραλ	Ε'	γ'
	13	Κυρ. Ε' Σαμαρ.	Κυρ. Ε' Σαμαρ	Ζ'	δ'
	20	Κυρ. ΣΤ' Τυφλ.	Κυρ ΣΤ' Τυφλ	Η'	πλ.α'
	27	Κυρ. Ζ' Ἁγ.Πατ	Κυρ. Ζ' Αγ.Πατ	Ι'	πλ β'

σκοπῆς περιαγομένων δίσκων καὶ τῶν ἐράνων τῶν «Χριστιανικῶν Ἑνώσεων» τοῦ «Συλλόγου Ἀθηναίων ἡ Ἀγάπη» καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν Σωματείων, ἐνθυμουμένων πάντοτε τὰ ὀρφανὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ στοργῆς μεριμνώντων ὑπὲρ αὐτῶν, οὐδέποτε δ' ἐλλείπουσιν αἱ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἐπισκέψεις ὀργανώσεων καὶ διαφόρων ἐπιφανῶν προσωπικοτήτων καὶ ἡ ἐκ τοῦ πλησίον ἐνθάρρυνσις τοῦ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀρξαμένου ἔργου, ὅπερ βαθμηδὸν καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως τὰ μέσα ἀποκτᾷ. Σπουδαίαν βάσιν τῆς ἐξασφαλίσεως ταύτης ἀποτελεῖ ἤδη ἡ διὰ συντόνων ἐνεργειῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς παροχὴ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ πέριξ τοῦ ἱδρύματος χώρου ἐξ 97 περίπου στρεμμάτων ὡς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας. Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους τὰ μὲν ἔσοδα τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀνῆλθον εἰς δραχ. 595.164.90 τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρχ. 555.648.40. Τελευταίως ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ εἰδικὸς «Σύνδεσμος φίλων τῶν ὀρφανῶν» διὰ τὴν περὶ τοῦ Ὀρφανοτροφείου μέριμναν, συνέστη δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ Βουλιαγμένης παραθεριζόντων «Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ» μεριμνῶσα περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν δύο Σχολείων αὐτοῦ.

Ἀναμφιβόλως τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ στοργὴ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ κέντρον τοῦτο τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς μορφώσεως τῶν μικρῶν ἀπροστατεύτων ὀρφανῶν ἀποδεικνύει ἅπαξ ἔτι πόσον ἀξίζει νὰ ἀπευθύνηταί τις εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν καὶ πόσα δύναται ἡ Ἐκκλησία ἀκόμη νὰ ἐπιτελέσῃ ἐὰν βοηθηθῇ καὶ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων εἰς τὰς προσπαθείας της. Διότι ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐξεταζομένου ἔργου, ὄχι μόνον παρέχει τὸ πρότυπον τῆς φιλανθρωπικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐργασίας καὶ δίδει τὸ ἄξιον ἰδιαιτέρας μιμήσεως ὑπόδειγμα, ἀλλὰ καὶ παρέχει εἰς τοὺς φιλανθρώπους τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσωσι τὰ συναισθήματα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, δίδει δὲ συγχρόνως καὶ τὸ πρότυπον τῆς ἐν τῷ πνεύματι τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων ἀγωγῆς τῶν παίδων, τῆς ὁποίας τόσην ἔχει ἀνάγκην ἡ κοινωνία ἡ σημερινή.

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μπολσεβικὰ ἀντιπασχάλια.

Ἔγραψεν ἡ μοσχοβιτικὴ «Κομσομόλσκαγια Πράβδα»: «Συναφῶς πρὸς τὴν πλησιάζουσαν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ Πάσχα ἑορτὴν ἐνετάλησαν αἱ τοπικαὶ ὀργανώσεις νὰ ἐνισχύσωσι τὴν ἀντιθρησκευτικὴν καὶ ἀντιπασχάλιον δραστηριότητα. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ γείνῃ ὑπὸ τύπον «κομσομολικοῦ Πάσχα», διὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὁ ἐργατικὸς κόσμος καὶ ἡ νεολαία ὅτι πρόκειται νὰ θεσπισθῇ ἴδιόν τι σοβετικὸν Πάσχα. Ἡ ἀντιπασχάλιος προπαγάνδα δέον νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὰς λέσχας ἢ τὰ λαϊκὰ τῶν χωρίων ἀναγνωστήρια, ἔνθα κατὰ τὰς πασχαλίους χριστιανικὰς ἑορτὰς νὰ διοργανωθῶσι διάφοροι διαγωνισμοί, χοροί, παίγνια, μεταμφιέσεις, πυροτεχνήματα κλπ, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ αὐτῶν νὰ κληθῶσιν οἱ προέχοντες ἑκασταχοῦ παράγοντες, οἷοι ὁ διδάσκαλος ὁ ἀγρονόμος, ὁ ἰατρὸς κλπ. Εἰς τοὺς ἀνοικτοὺς χώρους καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς δέον νὰ ὀργανωθῶσι περίπατοι μετὰ φωνογράφων καὶ προβολῶν ἀντιθρησκευτικῶν εἰκόνων». Ἐγκατελείφθη, δῆλα δή, ὡς καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράφομεν, ἡ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει μέθοδος τῆς καταπολεμήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ τῶν δημοσίων ἐξυβρίσεων, τῶν διαπομπεύσεων καὶ τοῦ μυκτηρισμοῦ τῆς χριστιανικῆς λατρείας ἐν τοῖς δημοσίοις τόποις καὶ ταῖς ὁδοῖς, ὡς ἀπολήξασα εἰς ἀποτυχίαν, καὶ ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν αἱ πονηρότεραι μέθοδοι τῆς ἐπασχολήσεως τῶν λαϊκῶν μαζῶν εἰς ἄλλας διασκεδάσεις κατ' αὐτὰς τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς ἡμέρας τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ τὸ κακὸν διὰ τοὺς μπολσεβικοὺς εἶνε, ὅτι οἱαιδήποτε καὶ ὁσαιδήποτε διασκεδάσεις δὲν εἶνε αἱ κατάλληλοι καὶ ἱκαναὶ νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς ἀνωτέρας ἀνάγκας καὶ τοὺς ὑψηλοτέρους πόθους τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν μόνον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία γνωρίζει νὰ ὁμιλῇ. Κατ' ἀκολουθίαν, μάτην κοπιοῦν οἱ σοβετικοί· ταχέως θὰ περιστῶσιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σοφίζωνται ἄλλα μέτρα, μέχρις ὅτου ἐγκαταλείψωσιν ὁριστικῶς τὸν ἀντιχριστιανικόν των ἀγῶνα.

Κρισναμούρτι.

Ἂς γράψωμεν καὶ ἡμεῖς, τέλος πάντων, δύο λέξεις περὶ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ Κρισναμούρτι. Πρόκειται περὶ ἑνὸς νεαροῦ Ἰνδοῦ «λεπτοῦ, κομψῶς ἐνδεδυμένου καὶ μεστοῦ γοητείας», ὅστις, παιδευθεὶς καὶ προπονηθεὶς εἰς τὸν θεοσοφισμὸν ὑπὸ τῆς διαβοήτου προέδρου τοῦ θεοσοφισμοῦ κυρίας Ἄννι Μπίζαντ, ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ θεοσοφικοῦ κόσμου ὡς «μετενσάρκωσις τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος», ἐτάχθη δὲ πρόεδρος τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἀστέρος», καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς «ὁ

Μέγας Ἐκπαιδευτὴς τῆς ἀνθρωπότητος, κατὰ περιόδους ἐρχόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν πρὸς τὴν τελειότητα ἐξέλιξίν της». Καὶ περιφέρεται λοιπὸν ὁ «κομψὸς» Ἰνδὸς νεανίας ἀνὰ τὰς ἑκασταχοῦ τοῦ κόσμου «θεοσοφικὰς στοάς», καὶ ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς κεχηνότας ἀκροατάς του «περὶ τῆς ἀληθείας ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀπολύτρωσις καὶ ἡ ὑπάτη εὐδαιμονία»· λέγει ὅτι· ἡ ἀλήθεια ἔρχεται ἐκ τοῦ λογικοῦ μας καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ κτηθῇ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν προλήψεις»· ὅτι «πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε θεῖος καὶ κύριος ἑαυτοῦ»· ὅτι «διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἁπλότητα»· ὅτι, ἀπευθυνόμενος «πρὸς τὸν δημιουργὸν ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν καθένα μας» τῷ λέγει «εἶσαι θεός· ἀκριβῶς δὲ λόγῳ τοῦ ἐν σοὶ ἀπείρου ἔχεις τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποβῇς Θεός». ὅτι «ἡ ἀτραπὸς τῆς ἀληθείας ὁδηγεῖ εἰς τὸ βασίλειον τῆς εὐδαιμονίας», καὶ τὰ λοιπά. Καὶ συναθροίζονται—λέγουσι—περὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἀκούουν μετ' ἐκστάσεως ἄρρενες καὶ θήλεις θεοσοφισταί, καὶ δημιουργεῖται ζωηροτάτη περὶ αὐτὸν κίνησις, ὡς περὶ τὸν ἐν ἑαυτῷ μετενσαρκώσαντα τὸ ὑπέρτατον Ὄν, καὶ σοβαρῶς τιμᾶται ὡς Μέγας, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Εἶνε, τῇ ἀληθείᾳ, ἄπορα τὰ περίεργα αὐτὰ πράγματα. Εἶνε γεγονός, ὅτι ὑπάρχουν σοβαροὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συβαρῶς πιστεύουν εἰς τοὺς διαφόρους Κρισναμοῦρτι καὶ θεωροῦν μὴ ἀπᾷδον εἰς τὴν συνολικήν των ἀξιοπρέπειαν νὰ ἄρχωνται ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς ἐφευρέτιδος τοῦ «καινοῦ δόγματος» τοῦ θεοσοφισμοῦ ἐμποιοῦντες τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον χιλιετηρίδας ὅλας πρὸ τοῦ αἰῶνος τοῦ εἰκοστοῦ καὶ ὅτι πρώτην φορὰν ἀκούουν περὶ ἀληθείας, περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ περὶ τῆς ἀληθοῦς ὑψίστης εὐδαιμονίας. Ἀνοίγουν λοιπὸν τὸ στόμα των ἡ Annie Besant *καὶ ὁ* Krisnamourti, *καὶ ἀτενίζουν πρὸς αὐτοὺς ἐν ἐκστάσει ὡς πρὸς «μετενσαρκωμένους μεγάλους Ἐκπαιδευτὰς τῆς ἀνθρωπότητος», καὶ ἐνθουσιῶσι διὰ τὰ «πρωτάκουστα» φθέγματά των. Νὰ εἴπωμεν «μὴ χειρότερα»;*

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαάμ, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ὁ Ἱεροδ. Γεράσιμος Μαυροθαλασσίτης ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος τοιούτου μοναχοῦ Πολυκάρπου Κιθώνα.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Σταγιάδων», τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ὁ μοναχὸς Ἱλαρίων Βασιλείου, ὢν ἄχρι τοῦδε κατὰ μετάπεμψιν τοιοῦτος.

—Ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 1242 καὶ ἀπὸ 28 Μαΐου π. ἔτ. συνοδικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τοῦ πρώην Ἱερέως Βασιλείου Σακελλαροπούλου, Ἐφημερίου Καλτεζᾶς — Κουβελιῶν, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, ἀπεστάλη τῷ παρὰ τοῖς Πλημμελειοδίκαις Ἀθηνῶν κ. Ἀνακριτῇ πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κατερινοῦς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας ὁ Βαρθολομαῖος Πορφύρης, ἀντὶ τοῦ διὰ λόγους ὑγείας μὴ ἀποδεχθέντος τὴν τοῦ συμβούλου θέσιν, μοναχοῦ Ἀντωνίου Σγουρδέλη.

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 π. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς στερήσεως τῆς μισθοδοσίας ἑνὸς μηνὸς εἰς τὸν ἐφημέριον Νεοχωρίου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας, Διονύσιον Γεωργόπουλον.

—Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 ἐν. ἔν. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἄρτης ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς τεσσαρακονταπενθημέρου ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας μετὰ στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν ἐφημέριον Στουρνάρι—Γρέβια, τῆς ὡς εἴρηται Μητροπόλεως, Δημήτριον Κακάβαν.

—Ἐχορηγήθη τῷ Σεβασμ. Μητροπολίτῃ Κεφαλληνίας δεκαπενθήμερος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἀθήνας.

—Ἡ Δ. Ἱερ. Σύνοδος ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 250 ἐν. ἔτ. ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος, ἐν σχέσει πρὸς τὸν διορισμὸν τοῦ Παπαμαύρου, ὡς Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Λαμίᾳ Διδασκαλείου, γνωστοῦ διὰ τὰς μαλλιαροκομμουνιστικὰς καὶ ἀντιθρησκευτικὰς αὐτοῦ δοξασίας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3123 καὶ ἀπὸ 9 τρέχοντος μηνὸς καὶ ἔτους ἐγγράφου Αὐτῆς ἔσπευσε νὰ παρακαλέσῃ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅπως ἀνακαλέσῃ τὸν διορισμὸν τοῦ ὡς εἴρηται Διευθυντοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ διορισμὸς ἀσφαλῶς μελλει νὰ ἀποβῇ τὸ μὲν εἰς καταφανῆ βλάβην καὶ ζημίαν τῆς εὐσεβείας τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, τὸ δὲ εἰς μείωσιν τοῦ γοήτρου τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὑπουργείου.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ζητήσῃ καὶ αὖθις τὴν ἐπέκτασιν τοῦ περὶ ἐνοριῶν νόμου εἰς τὰς νέας χώρας.

—Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπησχόλησεν ἔν τινι τῶν τελευταίων συνεδριῶν τὸ ζήτημα τῆς καταστάσεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας.

—Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν ΝέῳΦαλήρῳ ἀνεγερθέντος μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

—Πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἀπέστειλαν οἱ ἐκτελεσταὶ τοῦ ἐν Κων)πόλει ἀποβιώσαντος Ἀλεξ. Γεωργιάδου ἀνὰ δρχ. 10.350 ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου.

—Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Κορινθίας συνέρχεται τακτικῶς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὴν μεσημβρίαν ἑκάστης Τρίτης. Ἐν πάσαις δὲ ταῖς Μητροπόλεσι συνεκροτήθησαν τοπικαὶ Ἐπιτροπαὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν μετὰ δραστηριότητος ἐργαζόμεναι πρὸς συλλογὴν ἐράνων.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μυτιλήνης: Ὄντως ἀξιέπαινος τυγχάνει ὁ Λεσβιακὸς καὶ Λημνιακὸς λαὸς διὰ τὴν μεγάλην προθυμίαν καὶ εὐσέβειαν ἣν ἐπεδείξατο ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν καὶ ἐθνικῶν μας ἱερῶν κειμηλίων τῆς Παλαιστίνης. Ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῶν δύο νήσων προθύμως προσέφερον τὸν ὀβολόν των εἰς τὸν διενεργηθέντα ἔρανον ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνέλαβον οἱ κ. κ. Κων. Νέρης, Νικ. Παγίδας, Ἰωάν. Γεωργόπουλος, καὶ Παν. Βεκιάρης οἵτινες καὶ ἀπετέλεσαν τὴν κεντρικὴν Ἐπιτροπείαν τοῦ ἐράνου. Ὁ ἔρανος οὗτος ἐνεργηθεὶς καθ' ἅπασαν τὴν Λέσβον καὶ τὴν Λῆμνον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης, Μηθύμνης, Πλωμαρίου, καὶ Λήμνου, διεξήχθη μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὴν ἔμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἔργου ἔσχεν ὁ ἐκ τῶν μελῶν κ. Παν. Βεκιάρης ἰατρός, πνευματικὸν ἀνάστημα τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Παν. Τάφου, ὅστις ἀπὸ διετίας ἤδη προπαγανδίζων καὶ ἀγωνιζόμενος κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ πάντα τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοῦτο. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο συνέβαλεν ἠθικῶς καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις Ἁγιοταφικὴ Ἑταιρεία «Ἀγάπη» ἥτις δι' ἐγγράφου της πρὸς ἁπάσας τὰς Ἀρχὰς τῆς Λέσβου ἐνίσχυσε μεγάλως αὐτό. Ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων εἶναι ὁ κ. Κων. Νέρης μέλος τῆς ῥηθείσης Ἑταιρείας διὰ τὴν συστηματικὴν ὑπ' αὐτοῦ διοργάνωσιν τοῦ ἐράνου, δι' ἧς ἐπετεύχθη ἡ συνδρομὴ καὶ τοῦ τελευταίου ἀκόμη χωρίου τῶν Νήσων. Τὸ ἔργον τοῦτο τιμᾷ μεγάλως τόσον τοὺς ἀναλαβόντας καὶ ἐργασθέντας δραστηρίως ὑπὲρ αὐτοῦ φιλοχρίστους κυρίους, ὅσον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Λέσβου καὶ τῆς Λήμνου, ὅστις ἐξεδήλωσε διὰ τῆς εὐγενοῦς ταύτης πράξεως τὰ χριστιανικὰ καὶ ἐθνικά του αἰσθήματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Περὶ τὰς ἀρχὰς παρελθόντος Ἀπριλίου ἐγινώσκετο ἐκ Μόσχας ἐν Κόβνῳ καὶ ἐντεῦθεν μετεδόθη εἰς Παρισίους ἡ εἴδησις ὅτι ὁ ἀπὸ τριετίας ἐγκάθειρκτος Τοποτηρητὴς τοῦ ρωσικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου μητροπ. Κρουτίτσκης Πέτρος ἀπεφυλακίσθη. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Τοποτηρητὴς ἤδη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1925 τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφυλακίσθη ἐν τῇ εἱρκτῇ Μπουτὶρ ὡς ἀρνηθεὶς ὅπως κατ' ἀπαίτησιν τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας ἀναγνωρίσῃ ὡς κανονικὴν καὶ ὀρθόδοξον τὴν ἐκκλησιαστικὴν μερίδα τῆς «ἀνακαινιστικῆς» «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας». Ἀπὸ τῆς εἰρημένης δ' εἱρκτῆς ὁ μητροπ. Πέτρος περιωρίσθη κατόπιν ἐν τῇ μονῇ Σουζδάλ, ἔπειτα δὲ ἐξωρίσθη εἰς τὴν πόλιν Τομπόλσκ τῆς Σιβηρίας. Κατὰ τὰς ἐν λόγῳ εἰδήσεις ὁ μητροπ. Πέτρος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἐξακολουθεῖ παραμένων ἐν Τομπόλσκ ἐπειδὴ εἶνε αὐτῷ ἀπηγορευμένη ἡ εἰς Μόσχαν μετάβασις. Τὴν φημολογίαν ταύτην μεταδίδομεν ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν, διότι πολλαὶ ἐκ Μόσχας εἰδήσεις εἶνε δυσεξακρίβωτοι.

— Τὸ κολλέγιον τῶν ἐν Κάρλοβιτς ρώσων ἱεραρχῶν διὰ συλλογικῆς ἐγκυκλίου πρὸς πάντας τοὺ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ρωσίας διαβιοῦντας ὀρθοδόξους ρώσους ἀνήγγειλε τὴν εἰς τοὺς μητροπολίτας Εὐλόγιον (ἐν Παρισίοις) καὶ Πλάτωνα (ἐν Ἀμερικῇ) ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς τῆς ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, παραινεῖ δ' αὐτοὺς νὰ μὴ κοινωνῶσι μυστηριακῶς καὶ κανονικῶς πρὸς αὐτοὺς διότι πάντα τὰ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα εἶνε ἄκυρα.

ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΕΝΕΡΓΗΘΕΙΣΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

α'

Ι. Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἀμαρουσίου) Δρ. 3.000 Μικροπωληταὶ Περιφερείας Χρυσοσπηλαιωτίσσης Δρ. 2.000 Ἱ Ναὸς Γενεσίου Θεοτόκου (Κηφισίας) δρ. 2.500 Σύνδεσμος τῶν ἐν Τιμητικῇ Ἀποστρατείᾳ τραυματιῶν πολέμου Ἀξιωματικῶν δρ. 2 000, Γεν. Ἕνωσις Ἀναπήρων πολέμου Ἀττικῆς καὶ Συλλόγου «Ἡ Ἀλληλεγγύη Ἀναπήρων» δρ. 5.340, Προσωπικὸν Ζ' Οἰκονομικῆς Ἐφορείας δρ. 4.436 Ὁ κ. Λουκᾶς Κανακάρης Ροῦφος δρ 2.000, Ὁ κ. καὶ ἡ Κ. Ζυγομαλᾶ δρ. 3.000, Ὁ Προσφυγικὸς Συνοικισμὸς Περιστερίου δρ. 6.226,—Ὁ Σύνδεσμος Βιομηχάνων Δερματίνων Εἰδῶν καὶ Κιβωτιοποιῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δρχ. 10.000 *Ἐκ Δίσκων* Κοίμησις Θεοτόκου Μοναστηρακίου Δρ. 1900.—Ἅγιος Γεώγιος (Ξηροταγάρου—Π. Φαλήρου) δρ. 540.—Ἅγιος Νικόλαος (Πτωχοκομείου) δρ. 795.—Ἅγιοι Θεόδωροι δρ. 710.—Ἁγία Αἰκατερίνη

(Πλάκας) δρ. 710.—Κοίμησις Θεοτόκου (Σπάτων) δρ. 825. —Ἅγιος Σάββας (Περιβολίων) 605.—Ἅγιος Δημήτριος (Ψυρρῆ) δρ. 800.—Ταξιάρχαι (Π. Ἀγορᾶς) δρ. 510.—Ἅγιος Ἀντώνιος (Περιστερίου) δρ. 135.—Ἅγιος Νικόλαος (Πατησίων) δρ. 1.680—Εἰσόδια Θεοτόκου (Καπνικαρέας) δρ. 555—Ἅγιος Γεώργιος (Λυκαβηττοῦ) 970—Μεταμόρφωσις (Μοσχάτου) δρ. 280.—Ἅγιος Στυλιανὸς δρ. 368. Ἅγιος Πολύκαρπος δρ. 400.—Ἅγιος Γεώργιος (Ἐλευσῖνος) δρ. 1310—Ἅγιος Νικόλαος (Φιλοπάππου) δρ. 1275 Ἅγιος Ἰωάννης (Γαργαρέττας) 2585.—Ἅγιος Κων)νος (Ἄνω Λιοσίων) δρ. 550.—Κοίμησις Θεοτόκου (Ἰνεπόλεως) δρ. 140.—Τρεῖς Ἱεράρχαι (Πετραλώνων) δρ. 2055. Ἅγιοι Ἀνάργυροι (Ψυρρῆ) δρ. 1200—Ἅγιος Παντελεήμων (Ἰλισσοῦ) δρ. 1225—Ἅγιοι Ἀνάργυροι (Ν. Ἰωνίας) δρ. 710.—Ἅγιος Ἀθανάσιος (Θησείου) δρ. 1352.50—Ἅγιοι Ἀπόστολοι (Τζιτζιφιῶν) δρ. 1045.—Ζωοδόχος Πηγὴ (Καλογρέζας) δρ. 100.—Ἁγία Σοφία (Πειραιῶς) δρ. 640.—Εὐαγγελισμὸς (Ν. Ἐρυθραίας) δρ. 268.—Χρυσοκαστριώτισσα 850.—Ἅγιοι Ἀσώματοι (Θησείου) δρ. 1625.—Μεταμόρφωσις (Καλλιθέας) δρ. 818.—Κοίμησις Θεοτόκου (Μεγάρων) δρ. 840.—Ἁγία Αἰκατερίνη (Πετραλώνων) δρ. 580.—Γέννησις τοῦ Χριστοῦ (Χριστοκοπίδου) δρ. 750.—Ἅγιος Σπυρίδων (Σταδίου) δρ. 1000.—Κοίμησις Θεοτόκου (Κυνοσάργους) δρ. 675.—Ἅγιος Ἀλέξανδρος (Π. Φαλήρου) δρ. 2862 50.—Ἅγιοι Πάντες (Χαροκόπου) δρ. 635.—Κοίμησις Θεοτόκου (Ν. Σφαγείων) δρ. 154.—Ἅγιος Νικόλαος (Χαλανδρίου) δρ. 2400.—Ἅγιοι Ἀπόστολοι (Σ)σμοῦ Ἐλευσῖνος) δρ. 325.—Ἅγιος Γεώργιος (Δοργούτη) δρ. 735.—Ἅγιος Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης δρ. 2.218 Ἅγιος Ἀρτέμιος (Γούβας) 1571.—Ταξιάρχαι (Πολυγώνου) 750—Μεταμόρφωσις (Π. Πλάκας) 950.—Ἁγία Βαρβάρα (Δαφνίου, δρ. 400.—Ἁγία Μαρίνα δρ. 555.—Ἅγιος Παῦλος δρ. 5390—Ἅγιος Ἀντώνιος (Πατησίων) δρ. 605—Ἅγιος Δημήτριος (Ἀμπελοκήπων) δρ. 1231.—Ζωοδόχος Πηγὴ (Ἀθηνῶν, δρ. 5277.—Ἅγιος Φίλιππος (Βλασσαροῦς) δρ. 1000.—Ἅγιος Λουκᾶς (Πατησίων) δρ. 1800.—Γενέσιον Θεοτόκου (Κηφισίας) 895—Εὐαγγελισμὸς (Καλυβίων—Θορικοῦ) δρ. 440.—Ἅγιος Νικόλαος (Πευκακίων) 2761.50 Ἁγ. Γεώργιος (πρ. β' Νεκροταφείου) 1000.—Ἅγιος Κων)τῖνος (Ὁμονοίας) 6.025.—***Ἐκ τῶν Ταμείων τῶν Ναῶν.*** Κοίμησις Θεοτόκου (Σπάτων) 1.500.—Ἅγιος Στυλιανὸς δρ. 500.—Ἅγιος Νικόλαος (Φιλοπάππου) δρ. 5.000.—Ἅγιος Παντελεήμων (Ἰλισσοῦ) δρ. 500—Ζωοδόχος Πηγὴ (Καλογρέζας) δρ. 400.—Ἁγία Σοφία (Πειραιῶς) δρ. 5000 Μεταμόρφωσις (Πειραιῶς) δρ. 10 000.—Ἁγία Αἰκατερίνη (Πετραλώνων) δρ. 1500.—Γεννήσεως Χριστοῦ (Χριστοκοπίδου) δρ. 2.000.—Ἅγιος Σπυρίδων (Σταδίου) δρ. 1500.—Ἅγιος Ἀλέξανδρος (Π. Φαλήρου) δρ. 2000.—Ἅγιος Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης δρ. 5.000.—Ταξιάρχαι (Πολυγώνου) δρ. 2500.—Ἁγία Μαρίνα 2000.—Ἅγιος Παῦλος δρ. 1000—Ἅγιος Δημήτριος Ἀμπελοκήπων δρ. 500.—Προφήτης Ἠλίας (Παγκρατίου) δρ. 2000.—Εὐαγγελισμὸς (Καλυβίων—Θορικοῦ) δρ. 500.—Ἅγιος Νικόλαος (Πευκακίων) 5000.—Ἅγιος Γεώργιος (πρ. β' Νεκροταφείου, δρ. 2000. Μεταμόρφωσις (Βυλλίων) δρ. 1000.

Εἰσφοραὶ ἐφημερίων.—Νίκανδρος Σκουτέρης 125.—Π. Συνοίκης 10. Π. Κυριακίδης 100.—Ἰ. Νοταρᾶς 100—Γ. Ποταμιᾶνος 150.—Ἰωσὴφ Παπαϊωάννου 100.—Παρθένιος Χατζηστυλιανοῦ 150.—Ἰ. Ζησιμόπουλος 150.—Γ. Ἀλιφέρης 100.—Κ. Ψύλλας 100 Ἀθ. Δημητριάδης 100.—Μᾶρκος Παυλάκης 100.—Νεόφ. Παναγιωτόπουλος 100.—Ἰ. Παπαναστασίου 100.—Ἰ. Παπάζογλου 150. Δ. Τσεβᾶς 100.—Π. Παναγιωτόπουλος 100—Β. Γιαννόπουλος 375—Κ. Ἀναγνωστόπουλος 100.—Ἰ. Κισθίνιος 100.—Ἀμβρ. Ἀντωνόπουλος 500.—Ρωμανὸς 100.—Ἀγγ. Χρυσικὸς 100. Χρυσικὸς 100.—Δ. Παπαγγελάκης (νεωκόρος) 50.—Γ. Παπαγεωργιάδης 300.—Ἀγαθάγγ. Χρηστάκης 500.—Χερουβ. Ἄννινος 100.—Ἀπόστολος Παπαοικονόμου 500.—Ἀγαθάγγ. Μαυρομούστακος 100.—Π. Γκούφος 150. Ἀντ. Κόκκινος 100.—Δ. Παπαδόπουλος 200.—Γ. Γ. Βαρυκόπουλος 400—Γρ. Ρώτας 100.—Κ. Πολυζωγόπουλος 100.—Σ. Δούκας 100.—Ἰ. Γιαννούλης 100.—Ἀγγ Νησιώτης 100.—Ἰ. Ζουμάκης 100.—Γ. Χαροκόπος 100.—Χρύσ. Γουλίδης 100.—Ἰ. Παπαγεωργιάδης 150.—Ι Πουρνάρας 100.—Κ. Μπόγδανος 150.—Θ. Κοπανέλλης 150.—Π. Στελλάκης 200.—Π. Βλωτίλδης 200.—Προκ. Παπαδόπουλος 100.—Ἰ. Σμυρνιώτης 250.—Γ. Παπαδόπουλος 100.—Β. Κυριαζῆς 100.—Ι. Μουρούλης 100.

Διάφοροι. Δ. Παπαγγελάκης 50.—Ἀνώνυμος 100 (Κ. Α. Τ.) Γ. Παπαγεωργίου 100.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν τῇ Ἱ. Μ. Ἠλείας Ἱερᾶς Μονῆς Βλαχερνῶν, ἐκτίθησι πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας 5 Ἀγελάδας, 1 Μουγᾶν καὶ 2 ἵππους, 10 καὶ 5 ἐτῶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Λεχαινοῖς καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀλεξάνδρου Καμπούρου τὴν 6ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10–12 π. μ. συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

Ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 45 χιλιάδες ὀκάδων ξυλανθράκων καὶ 30 κ. δ. ξυλείας ἐκ τῶν δασῶν τῆς Μονῆς Παντοκράτορος Ἀγγελοκάστρου Ὠλενείας «Δύο Ἐκκλησίαι» «Ἀρούλα» καὶ Παλκάμπελα κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰτωλικοῦ καὶ ἐν Αἰτωλικῷ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 9 π. μ. μέχρι τῆς 12 π. μ. τῇ 13ῃ Μαΐου 1928 ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Ἐν τῇ ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἰ. Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος τῇ 28 Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερμνίτσης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ὁ ἐν τῷ χωρίῳ Κομμουτσᾶ ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς καὶ ἡ ἐν Καμινίοις ἀνώγειος οἰκία συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ξηροκαμπίῳ ἐνώπιον τοῦ κ. Συμβολαιογράφου Φάριδος τὴν Βὴν Μαΐου 13ην Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π μ. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Φάριδος. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ζερμνίτσης τῇ 18 4 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ ἑξῆς εἴδη τῆς Μονῆς, α'] πέντε ἡμιόνους ἐτῶν 3 4 β'] τέσσαρας ἵππους ἐτῶν 3 καὶ γ'] τριακοσίας ὀκ. ἐρίων προβείων (πλουχάρι] Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Γρεβενοῖς, ἐν τῇ προσεχεῖ ἐμποροπανηγύρει Ἀχιλλίου τῇ διεξαγομένῃ κατ' ἔτος περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου ἐν ἡμέραις Δευτέρᾳ, Τρίτῃ καὶ Τετάρτῃ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πανηγύρεως, ἐν τῷ συνήθει τῆς Μονῆς πρατηρίῳ, κειμένῳ παρὰ τὸ παράπηγμα τῶν εἰσπρακτόρων τοῦ κοινοτικοῦ φόρου, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν Χρήστου Ἀκτσελῆ, Ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως. καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ 41 ἐ. ἔ. διακηρύξεων ἡμῶν, ὧν ἀντίγραφα παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὁσίου Νικάνορος τῇ 23 Ἀπριλίου 1928.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. Ἀθῆναι